

SUPERSTADEN episod 3

Efter en vecka i den ofantligt ödsliga staden såg Andrigo blott fönsterglas och brunnslöck överallt. Dock i en obehövad sekund dök en människa äntligen upp, sammanbiten men änglalik. Hennes mun drog av syra medan ögonen strålade fromt. Människoväsendet kom utsimmandes ur porten på Via Sovrumano 77. Andrigo hade inte begripit huruvida där var hotell, bar, stripklubb eller kontor, någon särskild skola eller galleri, antikbutik - kanske hela cirkusen. Stället hade ju varit stängt fast det aldrig sett ut så. Hur det än hängde ihop stängde madonnan den lilaaktiga glipan och gled vidare ut längs den våta gränden.

Kunde det verkligen vara Susilia som mötte hans gapande blick?! Det kändes som att få ett paraply uppspänt i ryggmärgen. Söndagssolen lös med sin frånvaro denna magiska julimorgon. Hennes steg lät som avlägsna orgeltoner, trots att hon redan kommit nära honom. Andrigo hade hela tiden varit medveten om att Susilia rörde sig någonstans i Superstaden. Ändå blev han överrumplad, bet sig nästan i hjärtat. Den totalt ensamma veckan hade knappast räckt för att vaccinera hans sinnen. Kvinnan var kompromisslös i sin mystik, behövde inga solglasögon, kunde ha varit spion i alla fall. Väsendet var potentiellt vackrare än varenda fontän i hela staden, denna superstad som bestod av sju skilda städer.

Susilia å sin sida hade ingen aning om att Andrigo var i stan. Likafullt fanns inga tecken på överraskning i hennes kroppsspråk. Än mindre visste hon att staden var folktom sånär som på henne själv. Tvärtom fanns i Susilias spelinställning små hantverkare i vareviga vinkel och prång. I Andrigos spelomgång figurerade inget folk alls, som han glömt sätta på. Enbart sig själv, sin älskade ängel och en satans demon hade han hunnit välja. Man tittade på världen antingen via tappar eller via stavar, i bästa fall genom både och. Det skulle handla om färg eller mörkerseende, men kunde grundlägga ens psykologi vida djupare. Där Andrigo zoomade in superskarpt på detaljer, en åt gången, fick dem att fästa sig klistermärkshårt i minnet, så såg Susilia hela gatan samtidigt i en suddigare skiss. Hon gick sällan miste om många rörelser, scannade lätt hela kontexten, men mindes färre föremål i deras särskilda skimmer.

Så när Andrigo sökte gripa tag i Susilias arm, hade hon redan dragit undan den med ett helt vanligt frågetecken uppstickandes mellan skulderbladen. Där låg en subtilt sexuell förväntan över det oväntade dödläget. De blev ståendes på språng och fokuserade varandra likt en orm i en slottssal, likt en livmoder på en byggarbetsplats. Det gick håll i den besynnerliga gränden, och ännu en gränd framsprang där. Morriconelik skräckmusik slank om hörnet och fyllde flera slumrande kvartér bortanför. Nu inbillade sig Andrigo att Susilia skulle skrika och peka på provröret i hans kavajficka.

Istället log Susilia sällsamt lugnt och fiskade fram en fullvuxen yngling ur sin ena nätstrumpa. Fastän sådana brukade spöka i hans fantasi hade Andrigo aldrig lagt märke till just hennes lårhöga strumpor. Däremot stirrade han omedelbart på den lille mannen, som Andrigo omöjligen drömt om kunnat få rum därinne. Hade ynglingen varit en strimma rök? Det rörde sig dessutom om hans gamle kamrat, närmare bestämt Yufonshu. De hade inte setts på flera århundraden ju! Men nu var det tydligen dags att återuppta striden. Det gällde kampen om den gemensamma kunskapen. Varken Yufonshu eller Andrigo ville vinna den. De var ärkefiender, men duellerade till döds om broderskapets paradoxala sanning. Bara för att slippa bli missförstådd och ensam kvar...